

Θα χρησιμοποιήσω μία φράση της κας Μουζακιώτη από το κείμενό της για την τελευταία μου δουλεία, όπου λέει “Η Ζωγραφική του δεν είναι μια απλή εφαρμογή χρωμάτων πάνω σε μία επίπεδη επιφάνεια, αλλά ένα συντελούμενο δράμα, μία επεισοδιακή αφήγηση, μια καθαρή χειρονομιακή πράξη”.

Η αγωνία μου μπροστά στο τελάρο μέχρι να ολοκληρωθεί το έργο είναι να μπορέσω να εκφράσω τα συναισθήματά μου μ’ ένα δικό μου τρόπο (γραμμή, χρώμα, φόρμα). Η υπερβολή πολλές φορές είναι έντονη. Κατανοητό; Πρέπει να προκαλέσω το ενδιαφέρον του θεατή, να τον εντάξω στο έργο και στον τρόπο σκέψης μου. Μου αρέσει η πρόκληση μέσα από τη χειρονομία. Πολλές φορές με τον αυθορμητισμό και τον αυτοματισμό αναλογίζομαι τι κάνω;

Στο τέλος μετά την κοπιαστική μέρα μπροστά στο έργο αρκετές φορές ευτυχής, φεύγω. Ίσως κάτι βγήκε και σήμερα, αναλογίζομαι. Την άλλη μέρα, συνήθως, με τρελαίνει το αποτέλεσμα! Άντε πάλι από την αρχή. Αυτό μπορεί να συνεχίζεται για πόσο καιρό; Εξαρτάται. Ικανοποίηση στο τέλος για το αποτέλεσμα; (πολλά έργα ξαναδουλεύτηκαν ακόμα και μετά από πολλούς μήνες). Ευτυχία, πληρότητα.

Είμαι σίγουρος.

Αποθήκη